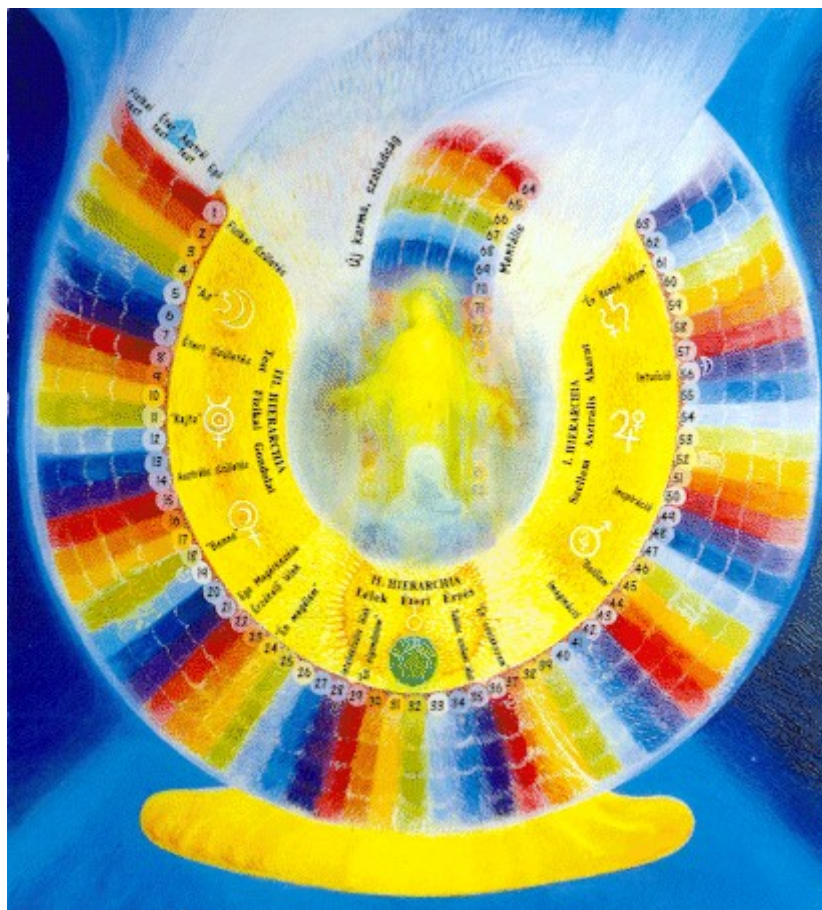

AZ ÉLET KELYHE

AZ EMBERI ÉN DIADALMAS ÚTJA

ARKÁNUM SZELLEMI ISKOLA

1997

AZ ÉLET KELYHE,

AZ EMBERI ÉN DIADALMAS ÚTJA

(Ajánlott megtekintés: Nézet/Teljes képernyő - vissza az ESC billentyűvel)

Az Életkehely kifejezés és annak képi megjelentetése hosszú és intenzív imaginációs, inspirációs munka eredményeképpen született. Az ember földi életének legfontosabb és talán épp ezért ma legkevésbé ismert vonásait kívánja feltárni, megmutatni és további megmunkálásra közzétenni.

A "szellemi biográfia", a "láthatatlan történet", az "íható arany", vagy éppen az "opusz magnum" kifejezések mind az emberi lét nagy misztériumára utalnak, amely ma, az ötödik Atlantisz utáni korszakban, a Tanítványság korában, a tudati lélek Ego-ébresztő impulzusának nehéz fázisában nemcsak felismeréssé érik bennünk, hanem a Michael-régensség parancsoló erőterében cselekvő akarattá erősödik. Ezen a metamorfózison múlik a Föld és az emberiség evolúciójának további sorsa.

Miért éppen Életkehely? Mert az ébredő Ego-tudat minden szellemi úton járó emberben felkelti a Grál hangulatot, a megváltás erőinek felismerésén alapuló tiszteletét, felfedi a kozmikus Krisztus kilétének titkát, a Golgota Misztériumának igazi evolúciós jelentőségét.

Ma, a veszendőség korában amikor a földi ember a lehetetlenség kapujának küszöbén áll, először pillantja meg kétfelől a kapu félelmetes őreit, és minden kétséget kizáróan tudja, hogy visszafelé már nincs ösvény. A küszöböt át kell lépni, bizonyos dolgokat néven kell nevezni, bizonyos kérdéseket fel kell tenni...

Mindenek előtt fel kell ismerni a mai ember tudatának töredékes voltát, amely meghatározza nemcsak a térhez, de az időhöz való viszonyát is. Múlt, jelen és jövő a mai ember számára külön korszakot jelent, éppen ezért a benne munkáló egységes erőre sem vagyunk képesek rálátni, ráérezni.

A szellemi ember ébredő emlékezettel kezdi hordozni jelenében a múltat, amelyből állandóan merít, és folyamatosan jövővé alakítja. Számára a múlt "nem múlik el", hanem elevenen él és hordozza a hierarchikus jövőt. Éppen emiatt a múlt helyes feldolgozása, értékelése, jövő építő és meghatározó erő úgy az egyéni, mint csoportkarma szintjén.

A Kehely egy felfelé nyitott áldozati edény, amelybe a Golgotán Arimátiai József felfogta a Megváltó vérének cseppjeit. Kehely, amelyet azóta is az egész világon számtalanszor emelnek a magasba egy rituális mozdulattal, mint a földreszakadt emberiség reménységét. De Kehely az is, amely eonokon át szellemi kézzől-kézre járt a Teremtés fenséges ritmusában, a Szeretet, Harmónia és Akarat Uraitól lefelé, egészen a Mozgás és Forma Szellemeik uralmi szférájáig, ahol a "tört sugár" anyaggá válhatott, a Szellem pedig magára vehette a test önkívületét. A Kehely a felajánlás, a várakozás, az áldozatra érkező válasz befogadója, a felejtés és az emlékezés beavatási italának edénye...

"Ismerd meg önmagad!" - szól az évezredek parancs, és ma már tudjuk, hogy miképpen a Teremtés és a Megváltás, földi fogalmak szerint az önismeret sem "befejezhető" mű. Az ember földi élete egy hatalmas, fenséges mozdulat, a Szellem Világából való kiszakadás (születés) pillanatától egészen az oda való visszatérés (halál) pillanatáig és ezt a mozdulatot a Teremtő Hierarchiák, valóságosan az egész Kozmosz lényei mélyes figyelme kíséri. Ennek a mozdulatnak a fókuszában áll az Égi Hatalmak imaginációs, inspirációs, intuíciós erőfeszítéseinek kikristályosodott metszete: az Ember...

Önismeret és világ-ismeret többé egymástól nem elválasztható fogalmak. Életünk tanulmánya ezért nem öncélú tudomány, éppen ellenkezőleg: ember és Kozmosz kikerülhetetlen jövőbeni egymásra ismerésének felelős Én-tudatból, szabad akaratból táplálkozó integrációjának szükséges lépcsőfoka, az ember földi útjának szellemi tanulmánya.

Csaknem egy esztendeje foglalkozunk intenzíven az emberi életkorszakok és az azokhoz kapcsolódó jelenlétek megfigyelésével. *(Megj.: utalás az Arkánium Szellemi Iskola működésére. AT)* Érdekesítő, testet, lelket, szellemet megmozgató, gondolatot, érzelmeket, akaratot egyaránt megdolgozó feladat ez, csupa mozcás, hullámzás, csupa eltűnés és felbukkanás, csupa kiugrás, fókuszba rendeződés, csupa elhalványodás, elköszönés és eltávozás. A rögzítettnek hitt, "lezajlott" múlt a szemünk láttára vált alakot, cserél fókuszpontot, szereplők, események, találkozások és pozitúrák gazdag mintájából tűnik elő a Karma Urainak kegyelmi jelenléte, körülmény teremtő, oldó és kötő impulzusainak bámulatos rendezettsége...

Az élete feltérképezésére vállalkozó ember, akit nem az önkémlés veszélyes egoizmusa vezérel, hanem a világ iránti szenvedélyes érdeklődés, a csodálat, a tisztelet, az önátadás és a világ Teremtő hatalmaival való együttműködés vágya motivál, feltárt, felismert, feldolgozott életkelyhét köszönő gesztussal emeli fel a Hierarchia felé. Ez a gesztus egyben jelzi, kiürítette az edényt, a megfelelő felejtés és a megfelelő emlékezés italait magába fogadva készen áll arra, hogy határlényként éljen és szolgáljon a két világ küszöbén: az emberek felé a Szellemi Hierarchiát, a Szellemi Hierarchia felé az embert képviselve.

Most pedig tekintsünk végig az Életkehely jelrendszerén és használatának módján, hogy az útmutatás segítségével bárki szobája falára akaszthassa ezt a "nem közönséges formát", amely rendkívüli erőket invokál minden emberben, aki őszinte törekvéssel, alázattal és a feladat felelősségének tudatával vállalja ezt a nem mindennapi felfedező utat.

Az Életkehely, amely az emberi földi életút térképének is tekinthető, magába foglalja az egész kozmikus "életmozdulat" minden egyes fázisát, gondolat ébresztő, idea formáló ereje már nem csupán a fizikai agynak szól. Sokkal inkább az "éter agy" élő, imaginatív gondolati erőire támaszkodik. Jelenléte a szobánk falán, a naponta vele találkozó pillantás egy dinamikus meditációs praxis szinte észrevétlen, bár korántsem erőfeszítés nélküli kiépülését indítja meg bennünk.

Az Eredet, a Most és a Cél hármas fókuszában a felületes pillantás elől elrejtőző finom összefüggések tűnnek elő, a napi gondolat-torna pedig a modern élet "áldásaitól" eltompult tudat, lebénult emlékezés éteri erőit frissíti fel újra meg újra.

Az Életkehely mint forma különösen alkalmas arra, hogy az emberi élet folyamatának kozmikus ívét élővé tegye számunkra. Alászállásunk, leérkezésünk, inkarnálódásunk íve az Életkehely bal oldalán mutatkozik meg, míg vele szemben a kifelé, felfelé törekvés földtől való távolodás, exkarnálódás ívét találjuk. Ez a kettős ív foglalja magába azt a 9x7 esztendősi periódust, amelyet a Karma Urainak irányítása alatt, a planetáris erők kereszt-tüzében megélünk.

Egy kozmikus "fürdőkádnak" is vélhetjük ezt a formát, ahová az embert lassan, fokozatosan aláeresztik "az élet vizébe", majd 63 év elteltével lassan kiemelkedik belőle. A 63. év után következő időszak az Életkehely középső, beforduló ívében található, ahol a kegyelmi periódusban az ember az eddigi erőktől bizonyos mértékig függetlenné vált létét az önkéntes szolgálat és áldozat erőterévé avathatja, hogy azután a kilépés pillanatában szembe találkozzon a Világ Beavatójával, a földre szállt Nap-Szellemmel, az éteri Krisztussal.

Az Életkehelyet körülfogó szivárvány ív, a "fény megtörése az anyagban" mint sáv, 4 részre tagolódik, a 4 emberi princípiumnak megfelelően: fizikai test, éteri vagy élet-test, asztál- vagy lélek-test és végül az Egó, a Szellem. Ebből a 4 perspektívából figyelhető és állandóan követhető a biográfia gazdagon hullámzó élete, mégpedig úgy, hogy a 4 aspektus alakulása függőleges rendben is megmutatkozik, de vízszintes irányban is kapcsolódik egymással ugyanannak az évnek a keretében. A vízszintes, évet jelző sorok hetes csoportokba rendeződtek, 3 csoport alkotja egy-egy 21 éves evolúciós korszak ívét, amelyeken belül az emberi életet felülvizsgáló Hierarchikus Rendek egymást váltják.

Az Életkehely belső, arany ívében foglalnak helyet azok a planetogrammok, amelyek az egyes 7 éves periódusok éteri, asztrális vezér-sugárzását mutatják. Minden planetogramm kettős: a nagyobb formátumú magában hordoz egy másik, kisebb planetogrammot is, amely viszont a Planetáris Karma inkarnációs periódusait mutatja az egyes 7 éves emberi életperiódusok párhuzamában. Az Életkehely ívét körben négyszer jelöltük meg a Hold planetogrammal, amely minden 18 év 7 hónap és 9 nap elmúltával egy megnyíló Hold-kapu jelenlétét mutatja.

Az Életkehely színeiről: a szivárvány rendjében követik egymást, a kozmikus éteri háttérből kihasadó vöröstől az ibolya kékig megmutatkozó színek egy egyszerre mutatják az egyes 7 éves perióduson belül az élet-finomodás folyamatát, ugyanakkor jelzik a különböző 7 éves periódusok azonos színfrekvencián mozgó éveinek kvalitatív kapcsolatát is.

Az Életkehely belső folyamatainak értelmét és perspektíváit címszavakkal jeleztük, az ember "kilencszeres megszületésének" folyamatában. Ezen belül az összerendeződés,

kialakulás rendjét mutatjuk egészen a 35. életévig, a tudati lélek megszületéséig. Utána, az Életkehely felfelé hajló ívében a transzformált asztralitás, éteriség, majd fizikaiság reménybeli megjelenését, tehát a sikeres élettranszformáció folyamatát ábrázoljuk a magasabb princípiumok (Szellemi Én - Életszellem - Szellemi Ember) jelölésével. Ez az ébredés azonban már nem elrendelt folyamat, hanem csupán potenciális lehetőség, az első Hierarchia közel húzódó sugárzásában.

Az ember születésével először az Imitáció korába lép, amikor cselekedetei híven tükrözik a környezetét, amelybe bele született. Innen átlép az Identifikáció, vagy Felismerés korába, ahol óriási szükség van a tiszteletet ébresztő példák és jelenlétek formatív erejére. Ezt követi a Függetlenség kora, amikor az ifjú ember a magába szívott koncepciókból felépíti saját belső világát. A negyedik 7 éves periódus a Felfedezések kora, amikor az ember "elfogadja" a világot felfedezésre, megdolgozásra, hogy innen átléphessen majd az Élmények Feldolgozásának korába, ahol eléri életkelyhe legalját, a "tű fokát", az inkarnáció mélypontját, krízis-forrását.

Életbe vágóan fontos korszak ez, az emberi lény első igazi megméretése, megpróbálása, személyiség és Én első döntő mérkőzése. Ezt követi a Sötét Magány kora, a keresés, a kérdőjelek, az újonnan született, még törékeny Én-lehetőség további kutatása. Azután a 42. év körül következhet az emberi Én és a világ felelősségteljes találkozása a Munka, és a Szolgálat kezdete...

Az alászálló íven minden földi ember bejárja az örök Beavatás útját, a lélek halálának és újra születésének nehéz ösvényét, alászáll, hogy felemelkedhessen. Az Életkehely belsejében megjelenő Én-érzékelést jelző fogalmak (AZ, RAJTA, BENNE, stb.) az inkarnáció gerincének fokozatos megjelenését és az ember általi felismerés folyamatát érzékeltetik.

Az eddigiekből kitűnik, hogy az Életkehellyel való munka egyszerre két szinten zajlik: először a külső munka szintjén, az élet-adatok összegyűjtésében, pontosításában, feltüntetésében, az összefüggések, kapcsolódások, esetleges átfedések külső jelek alapján történő felismerésében. A második szint már a kontemplatív, meditatív munka, amelynek az első "adatgyűjtési" fázis az alapjait szolgáltatja.

Az Életkehely életrajzi adatainak bejegyzésekor olyan írószerszám használatát javasoljuk, amelynek nyomai könnyen törölhetőek. Első pillanatban ugyanis egyáltalán nem nyilvánvaló, hogy hány változtatás, átcsoportosítás, alakítás vár még ezekre a "végleges tényeket" jelző adatokra... Bejegyzett, először döntő jelentőségűnek tűnő események hamarosan a törlés sorsára juthatnak, helyükre más, eddig alig, vagy egyáltalán nem emlékezett részletek, történések, szereplők léphetnek. Ez a munka-fázis a nagy "AHA" felismerések korszaka...

Minden biográfiai elem valahol a 4 princípium szerinti kategóriák egyikében talál majd helyére. Ezek a következőképpen alakulnak:

- a fizikai test princípiumához írjuk be földi természetes környezetünk alapvonásait, beleértve fizikai testünk jellemzését is. Földrajzi viszonyaink, város, falu, ház, tanya, lakótelep, iskola és munkahely, ezek egymástól való távolsága, fizikai lábnyomaink a földön, dimenzióink a térben, súly, magasság és az ezekkel való elégedettség, vagy elégedetlenség.
- az éteri princípiumhoz sorolható minden, ami környezetünkben döntő hatóerő, a társadalmi háttér, család, iskolatársak, barátok, kezdeti kísérőink, de ide tartozik temperamentumunk, testi diszpozícióink, szokásaink, általános egészségi állapotunk is.
- az asztrál princípium érzelmi-érzéki-indulati életünk fokmérője, rokon- és ellenszenveink, belső hangulataink, vonzások, taszítások (néha "akaratunk ellenére!"), művészi élmények, érdeklődés, az általános lélek-atmoszféra.
- végül és mindenképp felett az Egó, a Szellem princípiuma, a "végzet" ujjlenyomatait vizsgálja életünkben. Szerencsét és balszerencsét, baleseteket, mélypontokat, kríziseket és diadalokat, utazásokat és útitársakat. A karma jelei kerülnek ide, felismerésük külön tanulmány. Az általuk hozott üzenet helyes értelmezése, félreértése, átértékelése. Segítők, akik ellenállásunk felkeltésével "segítenek"... Fél füllel hallott mondatok, fel nem ismert jelentőségű pillanatok, talentumok és hajlamok,

házasársak, életpartnerek, munkatársak, és a szolgálatban felismert szellemi testvériségek.

A télis nagy bezárkózás hónapjaiban mutatkozott meg számunkra az Életkehellyel való munka egy másik dimenziója is, amit szeretnénk Veletek itt megosztani. Rendkívül hasznos és hihetetlenül mély, erős rálátások születhetnek bennünk az egyes életfázisok szellemi hangulatát illetően, ha kirakjuk az Életkelyhet olyan fényképekkel, amelyek az egyes életfázisokban egy jellemző pillanatban örökítenek meg bennünket. Lehet ez a fénykép egy fontos esemény krónikása, de felidézhet számunkra egy utazást, amelyet akár egyedül, akár karmikus kísérőinkkel tettünk, rögzíthet örömteli, vagy szomorú életpillanatokot. A lényeg az, hogy az éberen visszatekintő ember gondolatisága számára ezek a képek kétségbevonhatatlan fizikai tükörként mutatják meg az ember végtelen változó, alakuló, elrejtező, előbukkanó képességét.

Az Életkehely három tanulmányozandó tulajdonsága a Polaritás, a Felépítés-Felfokozás és a Metamorfózis címszavak alatt foglalhatók össze.

A Polaritás elve az élet két felének kontrasztjában jelenik meg legmarkánsabban: ifjúság - öregség; fizikai építkezés - szellemi építkezés; az elfogadás-befogadás évei - a kiáradás, átadás, kifelé fordulás évei; a felkészülés évei - a beérés, kreativitás évei. Ezek a poláris erők teljeseznek ki az inkarnáció - exkarnáció nagy polaritásában, amelyet a születés és a halál kapui kereteznek.

A Felépítés-Felfokozás elve érzékelhetően végig kíséri az egész emberi biográfiát, méghozzá állandóan erősödő intenzitásban, a test-építés, kivirágzás kezdeti éveitől a szellemi építkezés, megjelenés, kiteljesedés esztendői irányába. Ugyanezt tükrözi a már említett szín-rendszer is az egyes 7 éves periódusokban. Hiszen az út a vörösből az ibolyáig, az infrából az ultráig szintén semmi más, mint egy erőteljes felfokozás, immár a fizika törvényeinek megfogalmazásában.

További jelzései a felfokozásnak az egymást követő 21 éves periódusok nyelvén a Test (első 21 év), majd a Lélek (második 21 év), végül a Szellem (harmadik 21 év) megjelentetése és fokozatos fejlesztése. Ha viszont a 21 éves periódusokat kiterjesztjük

egészen a 84. évig, (ennyi az éteri kehelyben megjelentetett "időkeretünk"), akkor a 4 princípium (fizikai-éteri-asztrális-mentális) egymást követő és egymásra épülő felfokozódása mutatkozik meg előttünk.

A Metamorfózis princípiuma az Életkehely hármasságában a Szellemi Hierarchiák meghatározó jelenlétének tükrében válik érthetővé. Az első 21 életévben a harmadik Hierarchia (Archai-Arkangyal-Angyal) erőinek keresztüzében épül fel az inkarnálódó ember fizikai aspektusa, a második 21 évben viszont a Napszellemek, tehát a második Hierarchia kizárólagos fennhatósága alá kerülünk, miközben éteri mivoltunk épül ki a Nap formáló-transzformáló sugárzásában. Végül a harmadik 21 éves periódusban a Föld vonzereje gyengülve, a "nagy-mozdulat", a Kiemelkedés ígérete válik megvalósíthatóvá a letisztult asztrális segítségével, és az első Hierarchia asszisztenciájával. A test eközben lassan "felégeti" önmagát, az ifjú hamvasság először elvész az asztrális tűzben, majd azután a Szellem tisztító, hűvös lángjában fokozatosan a magasabb Én kezébe kerülhet az inkarnáció irányítása.

A 28-30. életév táján az ember választás elé kerül, felmérhet és határozhat. Vállalhatja a további fejlődésért való felelősséget, vagy lemondhat róla. Amennyiben a lemondást választja, akkor a 33. életév táján félreérthetetlen jelzést kap, hogy az inkarnáció kísérő Angyala távolabb húzódott, "elfelejtette az ember nevét". Az ebből születő mélypont sötétsége a mindenkori beavatási alászállás ösképét idézi fel, amikor a belső Nap fénye kiválthat bennünket a Hold-karma szakadékából és elindít az "új házasság", a Szellemi Hierarchiával való tudatos együttműködés, együttélés nehéz magasságai felé... Így nyílik meg az út az Imagináció-Inspiráció-Intuáció, a Szellemi Én-Életszellem-Szellemi Ember, a Manasz-Buddhi-Atman realizációjához.

Tükörhatás: az Életkehely egyik olyan tulajdonsága ez, amely nemcsak az egyéni, de a csoportkarma szintjén is nagy jelentőséggel bír. Az első 7 esztendő erőtere visszatükröződik, vagyis egy magasabb szinten "visszaköszön" a 9. életperiódusban, tehát az 57-63.-évig terjedő szakaszban.

Ugyanígy, a második 7 év erői tükröződnek a 8., a harmadik 7 év erői pedig a 7. életperiódusban. Ennek a visszatükrözőedésnek bárki által felismerhető jelei életünkben a

két "tükörkorszakban" együtt élő karmikus társak mélységes affinitása, kapcsolódási készsége. Ifjú és idősödő lények rendkívüli erővel bíró karmikus találkozási pontjai ezek, amikor a készülődő ifjú embernek segítő kezet nyújthat az, aki magában már beérlelte hátrahagyott élet-szakaszainak igazi szellemi esszenciáit, és ezeket - sokszor szavak nélkül - képes átadni a készülődő, kereső, az erők viharában még biztos bázist nélkülöző, sodródó fiatalnak.

A születés, megérkezés, imitáció korszakában élő gyermeknek hatalmas ajándékot adhat a kilencedik 7 évét taposó, megnyugodott asztralitást, intuitív szellemi közelséget sugárzó nagyszülő. De ugyanez a helyzet később, a keresés, megítélés, életörömbefogadás, élet-érték felismerés, a függetlenedés periódusaiban, amelyek végül elvezetnek az élet értelmének legmagasabb, szellemi ideálokból fakadó kutatásához. Itt is újra és újra kezet nyújthatnak az Életkehely két szemközti ívében élő karmikus társak. Ez egy csodálatos, láthatatlan iskola tanterve, kibontható, felismerhető minden családi, baráti sorsképletben, és egyre függetlenebbé válik a vérségi kapcsolatoktól.

Mégegyszer a már említett Hold-kapukról: inkarnációs előkészületeink, aláérezkedésünk, karmikus felépítésünk őrzője és kivitelezője a Hold, amelynek ritmusa oly nyilvánvalóan jelen van földi életünk fizikai aspektusaiban is. Kevésbé ismert kozmikus összefüggés az egyéni inkarnációs képletben az úgynevezett Hold-kapuk megnyílása, amely mindig a nagy váltások, meglátások, megértések energiáit hordozza - amennyiben megtanulunk figyelni és együttműködni ezzel a jelenséggel.

Az a néhány éjszaka amely a Hold-kapu megnyílását megelőzi és követi, az emberi élet legfontosabb éjszakája... Itt teljesedik ki a Makrokozmosz 18 éves légzésének ritmusa, amelynek mikrokozmosz változatát mi is magunkban hordozzuk, hiszen egy perc alatt 18-szor veszünk lélegzetet. A megnyíló Hold-kapun hatalmas asztrál-erők áramlanak be az ember karmikus képletébe, fontos váltások, lehetőségek potenciális energiáit hozva - de vajon észrevesszük-e? Kozmikus törvény, hogy amikor valami új születik, valami réginek meg kell halnia.

Emberi létünk szintjén azonban minden ilyen váltás - halál - fájdalmat és félelmet invokál bennünk, és tudatunkra mindkettő "altató" hatással lehet. Éppen ezért, különösen az első

Hold-kapu mellett szinte észrevétlenül "elmegyünk". Az ifjú magabiztosság nehezen tűri a kétség erőtlenségét, a fájdalom közelségét. Mindez idegen bimbózó, épülő optimizmusától. Így ez az első Hold-kapu legfeljebb annyit tehet, hogy a már kialakult tiszta idealizmusra való hajlam magasabb asztrál-erőit megerősíti.

A második Hold-kapu megnyílása nem sokkal a tudati lélek megszületése után, már nagyobb jelentőséget hordozhat az inkarnáció szempontjából. Az Életkehely mélypontjában megélt belső krízisek, a kétség, a bizonytalanság, a többre hivatottság elégedetlensége, az élet igazi jelentőségének most már sürgetővé vált kutatása, az egzisztenciális dilemma mindent megkérdőjelező élessége, tényleges vízvázasztót jelenthet a 37. életévét betöltött ember számára.

Sokak számára az "élet" itt véget ér, bár a "létezés" még évtizedekre elnyúlhat...

A kezdet álmai, aspirációi belefulladásnak a mindennapok "realitásába", az erőnlét megcsappan, a karmikus társak, a kiépült életkörülmények körképe elviselhetetlen sivárságot mutathat. A váltástól való félelem, a kényelemszeretet, a megkötött kompromisszumok bilincsei elfojthatják, és a Hold-erők fennhatósága alá kényszeríthetik a felnevelkedett Nap-erőket. Az inkarnáció gerince itt úgy megroppanhat, hogy az Életkehely felfelé hajló ívébe egy "kivérzett", erőtlen lény lép be, aki nem lesz képes válaszolni a közeledő első Hierarchia kapcsolat-teremtő jelzéseire.

Természetesen az is igaz, hogy a második Hold-kapu ébresztő impulzusát magába fogadó ember hihetetlen erőtöbblettel folytathatja életútját. A váltást ő sem kerülheti ki, sem pedig az azzal járó kockázatokat és fájdalmakat. Az Én felé közeledő személyiség azonban már nem fut sem a tükör, sem pedig a tükör által felidézett fájdalom elől. Így lesz a fájdalomból cselekvőképes transzformatív erő, amely később a tudatos karma-építés kivitelezőjévé válik.

A harmadik Hold-kapu, amelynek megnyílása az 55. év utáni kilencedik hónapra esik, már markánsabban jelezheti az előző Hold-kapukkal való találkozás minőségét. Tehát: új életerő, új feladatok, sőt igen gyakran új karmikus képletek megjelenése, professzionális váltások, késői gyermekek, új kapcsolatok, nagy helyváltoztatások - vagy hanyatló

egészség, önközpontú befelé-fordulás, fáradt pesszimizmus, az életnek, mint végül is rejtélyes, érthetetlen és hiábavaló folyamatnak kesernyés, sőt sértődött szemlélete...

Ilyenkor gyakori még a mentális erőt pótolandó asztrális fellobbanás, a jól ismert másod-, sőt harmadvirágzások formájában, ezek azonban rövid életűek és üstökös ívük hamar beletorkollik az élet-princípiumok látványos hanyatlásába.

A negyedik Hold-kapu a 74. év utáni negyedik hónapban ér el bennünket, tehát abban a kegyelmi periódusban, amikor a karmikus kötelezettségek terhétől megszabadult lény "megfiatalodhat", magas szintű kreativitásról tehet tanúbizonyságot, gondolkodása rugalmas, fantáziája élénk, életszeretete ragályos, kifinomult erőtere mágnesként vonzza az embereket. A Szellemről csak akkor beszél, ha kérdezik, de életét úgy éli, hogy állandóan kérdezni fogják. A spektrum másik végén a keserű, elhomályosult emlékezetű, nyug-testét orvostól-orvosig vonzó "öreg", aki saját panasz-áradatának áttörhetetlen barikádjai mögött szenved, és szenvedtet...

Ami az ötödik Hold-kaput illeti, a 93. év után: ki is mesélhetne róla...

Az ember testének, lelkének és szellemének fejlődése a földi élet folyamatában egymás mellett zajlik, irányuk azonban ellentétes. A test földi szempontból tekintve a születéstől halálig vezető útját járja, miképpen egy növény: kisarjad, kivirágzik és pusztulásba hervad. Az emberi szellem azonban a Szellemvilág szemszögéből tekintve a halálból halad a születés felé. Ilyenformán a fizikai születés pillanata a Szellemvilág halál-küszöbe.

E két folyamat az Életkehely öblében teljesedik ki, először a luciferi "bölcesség", majd az élet végén, a Krisztus-i szeretettel való találkozásában. Lucifer smaragd köve egy pentagonális dekodaéder, amely az anyag éterizációjának térben megjelenített formája. Innen, erről a mélypontról indul felfelé a Szellem, a magára ismert Én diadalmas útja, amely a fizikai burok levetésének pillanatában éli meg születését igazi otthonában a Szellemvilágban. A lélek útja viszont ugyanebben a képletben érdekes kettősséget mutat. A lélek számára az Életkehely öblében egyszerre jelentkezik a születés és a halál élménye, amennyiben a lélek igazi élete a Szellemben teljesedik ki. Az Én-felismerés lángja egyszerre hamvaszt el, és kelt életre a személyiségtől az Én-ig vezető úton.

2000 esztendő, a Golgota Misztériuma óta a kozmikus Krisztus éteri erejének pecsétjét hordozza éteri testében minden földre inkarnálódott ember. A Golgota áldozata által Krisztus vált a Karma Urává, a Világ-tudat őrévé, az embert magasabb Énje misztériumába beavató Iniciátorrá. A kép, amely részben az Életkehely öblében, tehát az életkrízis nehéz szakadékaiban is megjelenhet az ember benső horizontján, ugyanakkor jelzi, hogy az emberi életút végén, a halál pillanatában minden földi lény számára elkövetkezik ez a találkozás, ember és Isten, személyiség és magasabb Én találkozása. Ez a pillanat fordulópont nemcsak az egyéni emberi karmában, de az egész teremtett Kozmosz karmájában is.

Végső útravalóként: ez az Életkehely önmagában nem egy Imagináció, hanem bennünk, általunk válhat azzá, a vele való intenzív, félelem nélküli, tiszta eltökéltségű belső munka folyamán. Ez a munka eredményeket hoz, mert egyrészt minden kétséget kizáróan megmutatja az absztrakt gondolkodás elégtelenségét az élet kozmikus valóságának kutatásánál, másrészt pedig ugyancsak félreérthetetlen módon megmutatja az élő, rugalmas, imaginatív Michael-i gondolatiság tiszta, feltáró és egyben átalakító transzformáló erejét. Aki a szívével tanul gondolkodni, annak ki kell lépnie önmagából és tanúként visszanéznie önmagára. Akkor látni fog, a Szellem félelmet nem ismerő erejével.

Tehát: figyelj az életedre, mint egy hatalmas, fenséges, bonyolult mintába rendezett, elfogadhatatlan törvényszerűségeket mutató folyamatra. Éld meg magadban ezeknek a folyamatoknak rugalmas, hullámzó, változékony, gazdag jelenlétét. Mérd fel, hogy mit hoztál magaddal ebbe az életbe, mivel tartozol önmagadnak, mivel tartozol másoknak. Mi épült életedbe a földi oldalról, és mi a kozmikus Szellemvilág oldaláról. És amikor kimondod, hogy értem, akkor realizáld, hogy csakugyan érted, azaz mindez ÉRTED is történik. Ekkor és csak ekkor kezdődhet az Életkehellyel az igazi elmélyült meditációs munka:

- balról jobbra: befogadás, elfogadás - kiárasztás, átadás. A szeretet ösvénye az ifjúságtól az érett korig.

- alulról felfelé: a lélek elsötétedése, elhalása, majd új életre ébredése a Szellemnek való önátadásban, kiemelkedés, felfelé indulás.
- közepén: a háromszor 7 Nap-esztendő, gyökerében az életkrízis, koronájában pedig a tudatosan karmáját építő emberi Én Krisztussal való azonosulása.

A földi zarándok-útját járó ember igazi esszenciája isteni potencia. Egy teremtett, teremtő Lény, akinek távoli célja a születésekor neki adott isteni kegyelem teljes realizációja. Goethe ezt így fejezte ki: csak az igaz, ami gyümölcsözik. Mi lehet hát ennek a titkokkal teli emberi életnek az igazi gyümölcse?

Minden halállal megírunk egy fejezetet az élet könyvéből. Akikkel az Úton találkoztunk, akiknek kezét megfogtuk, szívét megérintettük, szintén magukban hordozzák ennek a könyvnek egy-egy fontos fejezetét. *A mű csak másokkal együtt lehet teljes.* A felolvasás pedig zajlik akkor is, amikor a "szerző" már a Szellem világából hallgatja a recitációt...
Íme a poéta...

A halál órájában az ember leteszi szerszámaint, vésőjét, kalapácsát, amellyel AZT a földi szubsztanciából megformálni vágyta, újra és újra modellezte, itt hozzá adott, ott elvett belőle... Fiatal évei végén az Életkehely öblében készen is állt a mű, amelyet Én-nek nevezhetett. Aztán ismét előkapta szerszámaint és onnantól kezdve az anyag már csak fogyott, a forma finomodott, már alig volt teste. Csak a fénye ragyogott. *Íme a szobrász...*

A hatalmas élet-freskó ecsetvonásonként készült nap-nap után, az éjszaka alagútjának falán. Halála pillanatában az ember a teljes vásznat szemléli újra, de olyanképpen, hogy a kitöltött színek, formák mögött megjelenik a Hold-Tanítók valamikori "elővázlata", amelyet a földre vezető útra vele adtak. Most, a távozás pillanatában a kép gazdag, változatos, lüktetően eleven mű. *Íme a festő...*

Minden földi gondolat, minden földi cselekedet egy hangot üt meg a Mindenség láthatatlan húrjain. Az ember maga a muzsikás, de ő a muzsika is. A földön a zene az Istenek ajándéka, és az ember muzsikál, zeng, visszhangzik, sír és nevet. Majd amikor

távozik, a befejezett koncertet felajánlja meghallgatásra, beillesztésre a Szellemi szférák szimfóniájába. A zenében ott él az önmaga megtalált harmóniáját a Magasságok Urainak felajánló ember túlradó öröme, de ott van az Akarat, Harmónia és Szeretet Urainak felismerő öröme is, amellyel fogadják ezt a kompozíciót. Igazi Öröm-Óda ez. *Íme a muzsikus...*

George és Gisela O'Neil emlékének

* * *

Ez a füzet az ÉLETKEHELY c. faliképhez tartozó ismertetést tartalmazza.

Felelős kiadó: Bistey Zsuzsa

Kiadja: ARKÁNUM SZELLEMI ISKOLA

9941 ISPÁNK, Nyugati Szer 4/b. Tel.: 94/428-097